

2. søndag i fasten

I denne søndags refleksion har jeg valgt at tage den gammeltestamentlige tekst med fra Salmernes bog, salme 42 vers 2-6. I den nye oversættelse hedder Salmernes bog Leveregele og står i gruppen af Visdomsskrifter.

Som hjorten tørster efter det klare vand,
tørster min sjæl efter Gud.
Min sjæl tørster efter Gud,
den levende Gud.
Hvornår vil jeg få Guds ansigt at se?
Jeg har kun tårer at spise,
både dag og nat bliver jeg spurgt:
»Hvor er din Gud?«

Jeg husker dengang,
Jeg gik i festskaren op til Guds hus,
jeg førte an i processionen
fuld af sang og tak
i den festfejrende skare.

Min sjæl, hvorfor er du ude af dig selv?
Hvorfor raser du i mig?
Tro på Gud!
For jeg skal takke ham igen,
han redder mig, han er min Gud!

Evangeliet til denne søndag er fra
Matthæusevangeliet kapitel 15 vers 21-28:

Så forlod Jesus Galilæa og rejste videre til området omkring byerne Tyrus og Sidon. Der blev han opsøgt af en kvinde, der ikke var jøde. Hun råbte: »Hjælp mig, Herre. Min datter er syg, hun er besat af en dæmon.« Han svarede hende ikke med et ord, men disciplene sagde til ham: »Få hende til at gå væk, hun råber jo efter os.« »Jeg er kun sendt hertil for at hjælpe de jøder, der er kommet på afveje,« svarede Jesus. Men kvinden kom helt hen til ham og faldt på knæ for ham og bad: »Hjælp mig, Herre!« »Det ville være forkert at tage brødet fra børnene og give det til hundene,« sagde Jesus til hende. »Det er rigtigt nok, Herre,« svarede hun, »men hundene får da lov til at spise de krummer, der falder ned fra deres herres bord.« »Du har en stærk tro,« svarede Jesus. »Du får det, du beder om.« I samme øjeblik blev hendes datter rask.

2. søndag i fasten

En klagesang er til for at høres—ikke en stil, der skal rettes i. Sådan skriver Benny Andersen i *Synspunkt vedrørende klagesange* fra 1974. Det er der noget rigtigt i, og det er også baggrunden for de tekster, vi hører denne søndag.

Klagesange er ikke til for at blive rettet i. De skal høres. For at de kan høres, skal de siges — uden redigering. For det er dét forhold, vi har til Gud, at vi kan være sådan som vi er og alligevel blive mødt med kærlighed. Men det er ikke altid tilfældet, at vi har modet til at være dér, hvor vi er — sådan som vi er.

I vores tid ligger der et krav om altid at være overskudsagtig, positiv og se godt ud. Selvom livet ikke altid er sådan. Derfor ligger det lige for at *rette* i vores klagesang—og måske gøre den til en lovsang i stedet. Men når vi retter i vores klagesang — når vi holder tilbage med at være sådan — som vi er, dér hvor vi er, så opstår et problem.

En klog kone sagde engang til mig: »Hvis der er afstand mellem dér, hvor du er, og dér hvor du burde være, så bliver der en kløft mellem de to steder. Og i den kløft er der kun smerte«. I den sammenhæng er den underforståede opfordring fra Benny Andersen, at vi skal have mod til at være dem vi er, dér hvor vi er. Også når livet gør ondt og når livet ikke er pænt.

Det kan vi finde inspiration til i dagens tekster. Der findes mange klagesange i salmernes bog—det er dem, der er flest af. Fælles for dem alle sammen er, at de begynder i klagen og slutter i en form for forløsning. Nogle bliver i klagen. Men der er ingen, som hopper klagen over. For man kan ikke komme frem til forløsningen uden klagen, der går forud. Det vidste man i gamle dag.

Det vidste kvinden, der kommer til Jesus og beklager sig over sin syge datter også. På trods af at Jesus ikke svarer hende med et ord, fastholder hun sin klage. Da Jesus endelig svarer hende, at han altså ikke er kommet for at hjælpe hendes slags, så tager kvinden ikke til takke. Hun kunne jo lige så godt have sagt: »Nå, det var ærgerlig«, og været gået derfra med uforrettet sag. Men hun insisterer og Jesus giver efter. Hendes tro er stor, får vi at vide. Men Jesus kunne lige så godt have sagt, at hendes insistensen på, at fastholde hende selv og Jesus i den situation, hvor han har magten og hun er magtesløs, er forbilledlig.

Det er ikke særlig rart at være magtesløs. Men det modsatte er endnu værre: At ville have magten over en situation, vi ikke har magt over. Da bliver afstanden mellem dér, hvor vi burde være, og dér, hvor vi er, stor—og smerte tilsvarende. Det er ikke til at forstå. Men det skal det heller ikke. Tro og vores forhold til Gud er ikke til at fatte. Men det er noget der kan erfares, hvis vi tør at blive i vores afmægtighed—for det er dér, vi kan finde lyset, håbet og glæden.

Glædelig søndag!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen